

Het begin

Ons verhaal begint in een wereld die erg op die van ons lijkt en toch volkomen anders is. Wat hier ooit gebeurd is, lijkt zich duizenden jaren later opnieuw af te spelen.

Dit keer behoort de toekomst aan de jeugd, de strijders, de liefhebbers. Aan hen die verborgen aanwijzingen kunnen volgen en een grote schat weten te vinden die de mysteries van het leven en van rijkdom zal onthullen.

Er is dertien jaar verstreken sinds de weelderige Gekleurde Bossen door Teeleh, de vijand van Elyon en het gemeenste wezen dat er bestaat, veranderd werden in woestijnen. Het kwaad heerst over het land en openbaart zich als een pijnlijke schilferziekte die de huid aantast van de Horde, een woestijnvolk.

Het krachtige groene water, ooit door Elyon gekoesterd, is overal op aarde verdwenen, behalve in zeven kleine bossen die zeven meertjes omringen. Degenen die ervoor gekozen hebben de weg van Elyon te volgen, wonen nu in deze bossen en baden eenmaal per dag in het krachtige water om de ziekte van hun huid af te wassen.

Hun gezworen vijand, de Horde, is flink in aantal toegenomen, en de Garde is door oorlog behoorlijk uitgedund, waardoor Thomas, hun opperbevelhebber, zich genoodzaakt heeft gezien de leeftijd van nieuwkomers te verlagen tot zestien. Zo'n duizend jongere rekruten zijn waardig bevonden en zijn in dienst gekomen van de Garde.

Uit die groep van duizend heeft Thomas vier jonge strijders gekozen – Johnis, Silvie, Billos en Darsal – om leiding te geven aan de rest.

Wat Thomas en de anderen in de bossen niet weten, is dat onze vier helden ook door de legendarische witte Roush, de bewakers van al het goede, zijn uitverkoren voor een veel belangrijkere missie, waarover ze niemand ook maar iets mogen vertellen.

Hun opdracht is de zeven originele Boeken der Kronieken te vinden, die samen de macht hebben de mensheid te vernietigen. Van de Roush

hadden ze het enige boek gekregen dat die in hun bezit hadden en daarna hebben ze er nog drie weten te vinden. Nu moeten ze de andere drie boeken opsporen voordat de Duistere ze vindt en hun macht gebruikt om de mensen tot slavernij te dwingen.

Hoewel niet bekend is hoe groot de macht van deze verzegelde boeken is, hebben de vier al wel enkele verontrustende dingen over de boeken ontdekt. Ze zijn erachter gekomen dat slechts vier van de zeven zich in hun eigen werkelijkheid bevinden; de andere drie zijn op Aarde en zijn onzichtbaar gemaakt tot op de dag dat alle zeven boeken samengebracht zullen zijn. Ze hebben ontdekt dat ze naar Aarde kunnen gaan door vier van de boeken tegelijk te gebruiken. Ze hebben ook ontdekt dat de Duistere die de zeven boeken zoekt om de mensen tot slavernij te dwingen, zich niet in hun werkelijkheid bevindt, maar op Aarde.

Omdat ze hun missie willen volbrengen, hebben Johnis en zijn metgezellen de vier boeken gebruikt om naar Aarde te reizen, waar ze nu de laatste drie boeken moeten zien te vinden voordat de Duistere die in handen krijgt.

Maar Aarde is geen prettige plek om boeken te zoeken.

1

Johnis en Silvie stonden samen op het klif, onder de indruk van de enorme omvang van de mistige vallei voor hen.

Er lag een zee van hoge gebouwen, die er grijs uitzagen vanaf deze afstand, tussen stroken vlakke rots waarover zich wagentjes voortbewogen zonder paarden ervoor. De stad bestond uit bouwwerken die zo groot leken als het hele Middelste Bos onder één dak. De Hordestad was hierbij vergeleken een dorpje.

‘Zei je nou dat het Las Vegas heet?’ vroeg Johnis.

‘Dat stond op het grote aanplakbord langs de weg’, antwoordde Silvie. Haar stem klonk gespannen. ‘Wat denk jij ervan?’

‘Ik geloof dat ik de Horde liever heb.’

‘Dit zijn de Horde! Ze hebben de wereld veroverd en die in steen veranderd.’

‘Ken je dit?’ vroeg hij verbijsterd. ‘Ik dacht dat Thomas het Verleden in ging, niet de toekomst. Dit ziet er veel ontwikkelder uit dan ik me het Verleden had voorgesteld.’

Johnis keek naar de twee Boeken der Kronieken die hij in zijn handen had. ‘Nu hebben we nog maar onze twee boeken. We moeten ervan uitgaan dat Karas en Darsal erdoorheen zijn gekomen met nog twee boeken. En dat de drie boeken in deze werkelijkheid nu zichtbaar zijn. Maar hoe vinden we die? Ze kunnen overal zijn.’

‘Maak je voorlopig niet druk om de boeken’, riep Silvie. ‘We moeten eerst Karas en Darsal vinden.’

‘Natuurlijk,’ zei Johnis, heen en weer lopend, ‘maar onze missie is het vinden van de zeven boeken die zich nu allemaal in deze werkelijkheid bevinden. Ze zijn zichtbaar en kunnen opgespoord worden. Wij hebben er twee. Karas en Darsal hebben er twee. Dat betekent dat de laatste drie ergens op deze vervloekte plek liggen en alleen Elyon weet waar.’

‘Denk jij dat Alucard hier is?’

Ze pakte zijn hand vast. Niet uit liefde, maar omdat ze urenlang in haar eentje op deze verontrustende plek was geweest en er nu behoefte aan had om dicht bij iemand te zijn. Bij hem.

Te oordelen naar het lichte trillen van zijn hand had Johnis ook troost nodig.

‘Johnis, ik ben bang.’

‘We hebben de juiste keuze gemaakt, Silvie.’ Toch klonk er twijfel door in zijn stem. ‘We zijn hier om de zeven boeken op te sporen voordat de Duistere ze vindt. We zullen daarin slagen ... of we laten het leven erbij.’

‘Je klinkt als de oude Johnis die we allemaal zo goed kennen.’

‘Er is iets mis met ons’, zei hij, terwijl hij haar aankeek. ‘Ik voel me anders dan anders.’

‘Werkelijk? En dat merk je nu pas?’

Johnis richtte zijn aandacht weer op de vallei. Er klonk een gedempt brommen op vanuit de stad. ‘Dus ... waar zijn we?’

‘Dat heb ik je al verteld’, zei Silvie. ‘We zijn in de hel.’

Ze hield haar hoofd schuin omhoog naar het gebrom in de verte. Een enorme witte vogel met onbeweeglijke vleugels zweefde door de blauwe lucht.

‘Lieve Elyon, moet je zien hoe groot dat ding is.’ Johnis pakte haar hand en trok haar mee naar de keien. Ze klauterden over een kei heen en bleven in de schaduw van enkele grote rotsen staan. ‘Die zie ik al de hele dag,’ zei Silvie. ‘We zijn inmiddels ontdekt.’

Johnis keek naar de lucht. ‘Zijn het vogels?’

‘Als de wagentjes mieren zijn, dan zijn deze monsters misschien wel vogels’, zei ze, terwijl ze ging zitten. ‘Hoe dan ook, het kan niets goeds betekenen. Als ze de vijand zijn, en daar moeten we wel van uitgaan, kunnen ze niet verslagen worden, niet door ons in elk geval.’

Zijn vriendelijke bruine ogen zochten de hare. Achter zijn fijne gelaatstrekken, het warrige bruine haar en de hoge jukbeenderen, maalden zijn gedachten koortsachtig. Als er iemand sterk zou blijven in de lastigste situatie, zou vasthouden aan zijn principes en aan alles wat goed was, dan was het Johnis wel. Dat had hij keer op keer bewezen.

‘Ik heb je nodig, Johnis. Ik ... ik weet het niet meer. Mijn emoties lijken me de baas te worden.’

Johnis maakte zijn blik van haar los en keek versuft om zich heen.

‘Misschien krijg je dat als je uit de ene werkelijkheid verdwijnt en in een andere opduikt’, zei ze. ‘Stel dat onze ingewanden er niet goed doorheen zijn gekomen.’

Johnis stond op, trok zijn mes en draaide het een keer rond. Daarna liet hij het tweemaal achter elkaar ronddraaien. Silvie was het handigst met messen, maar hij voerde de manoeuvre met verrassend gemak uit.

‘Er lijkt niets mis met ons lichaam’, zei hij.

Silvie trok twee van haar messen, gooide ze volkomen symmetrisch de lucht in, ving ze bij het lemmet en wierp ze vanuit haar pols naar een dood stuk hout. Ze kwamen met amper een splinter tussenruimte in het hout terecht.

‘Je bent het nog niet verleerd’, zei Johnis. ‘Heb je bij deze kliffen gezocht?’ vroeg hij, terwijl hij afwezig naar de rotsformaties en heuvels wees.

‘Tot het laatste molsgat.’

‘Geen teken van Darsal of Karas?’

‘Of van Alucard’, zei ze. ‘Of van Billos.’

‘Tijd’, zei hij, en hij keek haar aan.

‘Dat is duidelijk geen constante factor.’

Hij knikte. ‘Ik ben een paar tellen na jou vertrokken en verscheen uren later.’

‘Karas kan hier wel al een maand zijn’, zei Silvie.

‘En als we in het Verleden zijn waar Thomas het over had, zijn we misschien wel duizend jaar teruggegaan in de tijd.’

Silvie pakte haar messen en stak ze in de holsters op haar beide dijen. ‘Daar komen we niet verder mee.’

‘Nee, maar het biedt ons wel een uitgangspunt.’

‘Darsal en Karas’, zei Silvie. Als ze al niet zo lang naar hen had gezocht, had ze misschien iets van zijn enthousiasme gedeeld. ‘Zoals ik al zei...’

‘We moeten die stad in’, onderbrak Johnis haar, kijkend naar het oosten.

De jongensachtige blik die zijn ogen deed oplichten, viel haar meteen op. ‘Maar eerst moeten we weten waar we aan beginnen.’

Met een ruk draaide zijn hoofd naar haar toe. ‘Nee, nu. Nu hebben we nog een kans om Karas en Darsal te vinden. Voordat ze gevangen worden

genomen ... of erger.'

'Waarom denk je dat ze de stad in zijn getrokken?'

'Waar zouden ze anders naartoe zijn gegaan?'

'We gaan niet de stad in zonder een plan waar we allebei achter staan', zei Silvie. 'Ditmaal hebben we geen Derde Regiment dat we kunnen opofferen.'

Het was een steek onder water, maar hij liet de beschuldiging langs zich heen gaan.

'Zei je nou dat je over de heuvels een van hun wegen hebt gezien?' vroeg hij, terwijl hij zich omdraaide naar het zuiden. 'Hoe ver is dat?'

Page 9

'Een halfuur lopen, over de grote heuvel. Maar ik wil me pas in dit avontuur storten als ik er een beter gevoel over heb. Niet zoals de vorige keer. We kunnen toch niet gewoon in onze gevechtsskleding over de weg lopen, hun hoogste toren beklimmen en roepen dat Darsal en Karas uit hun verstopplek moeten komen!'

'Ik heb een plan', zei Johnis, en hij grijnsde even. 'Doe je mee?'

'Wat voor plan?'

'Een deel van het plan houdt in dat je me vertrouwt. Doe je mee?'

Silvie verbaasde zich over de plotselinge troost die zijn zelfverzekerdheid haar bood. En ze vertrouwde hem. Haar vertrouwen in hem was bijna net zo groot als haar liefde voor hem.

'Zullen we het overleven?' vroeg ze.

'Ik heb geen idee.'

Ze zweeg een poosje en liep toen langs hem heen naar de weg, omdat ze vermoedde dat zijn plan daar zou beginnen. 'Er is echt iets mis met ons.'

Over de grote heuvel, had Silvie gezegd. Het gebrom van de weg kondigde diens aanwezigheid luid en duidelijk aan.

Johnis haastte zich het laatste stuk de heuvel op en hurkte neer. De gebruikelijke leren gevechtsbeschermers bedekten zijn onderarmen en dijen, maar hij had liever een blauwe tuniek aan dan de borstbescherming die veel Gardeleden droegen. Een maand geleden had deze jongeman nog nooit een zwaard zien zwaaien in de strijd. Nu waren zijn onderarm- en kuitbeschermers beschadigd tijdens een-op-eengevechten tegen de Horde.

Toen ze hem voor zich uit de heuvel op zag klauteren, viel het Silvie opeens op hoezeer hij in korte tijd was veranderd. Zijn huid was donkerder

geworden door de woestijnzon, waardoor de pezen in zijn benen en armen nog beter te zien waren. Hij was pas zestien, maar leek veel ouder. Ze vond hem de beste man die ze ooit had ontmoet.

Zelf droeg ze een donkere leren rok met dijbeschermers. Haar blonde, warrige haar was naar achteren gebonden om haar ogen vrij zicht te geven. Brede polsbanden onderbraken de lijn van haar gespierde armen naar haar kleine handen. Tenger, had Johnis ze ooit genoemd, ook al konden ze elk wapen met meer kracht en accuratesse hanteren dan zijn handen, die vergeleken met anderen ook niet groot waren.

Ze droegen allebei dezelfde leren laarzen waarmee ze al twee keer het Zwarte Bos in waren gegaan.

‘Langzamer’, had ze tien minuten geleden geëist.

‘Ik zal langzamer gaan als ik deze wereld doorheb’, had hij gezegd.

‘Het wordt al donker!’ Hij had gelijk gehad; de zon ging onder.

Page 10

‘Loop niet overhaast in een volgende val.’

Na die opmerking had hij het tempo iets vertraagd, maar nu kon hij zijn enthousiasme nauwelijks bedwingen. Hij klauterde de zandhelling op die boven de weg uitstak en liet zich bovenaan op zijn ellebogen vallen. Silvie plofte naast hem neer en tuurde naar de weg beneden.

Een brede weg van zwart steen liep door de woestijn, in tweeën gesplitst door een rechte witte streep. Langs de weg stond een gebouw met een groot zwart-met-rood bord met TEXON erop, en twee wagentjes stonden naast iets wat rechtopstaande voedertroggen leken.

Nadat een van de wagentjes genoeg had gedronken, reed het de weg op en vervolgde zijn reis.

‘Bij Elyon’, mompelde Johnis.

Silvie keek naar hem en zag zijn mond openhangen. Zijn ogen waren niet op het voedingsstation gericht, maar op de weg erachter en op de voortrazende wagentjes die over de weg schoten op wielen die leken te zweven.

‘Het is magie!’ riep Johnis.

‘Of erger’, zei Silvie.

‘Het zijn geen dieren. Ze zijn van vast materiaal gemaakt. Zoiets heb ik nog nooit gezien!’

‘Dat zei ik toch? Ze zien er gevaarlijk uit.’

‘Dat heeft je nog nooit tegengehouden.’

Hij zei het zonder haar aan te kijken, hoorde het zelf misschien amper, maar de woorden zogen Silvie een andere wereld binnen. Een wereld waarin ze als eerste ten strijde trok, waarin ze riep dat ze de dood van haar moeder zou wreken en waarin ze Johnis aanspoorde met zijn zwaard te zwaaien.

In deze wereld was ze duidelijk voorzichtiger. Ze wist niet of ze dat prettig vond.

Johnis zag een rood wagentje van rechts komen en langs zoeven. ‘Het wagentje is vijf, zes, misschien wel zeven keer sneller dan een paard in volle galop. Wie zou er dan nog gaan lopen?’

‘Het zal onze dood worden.’

‘Het is hun land. Zoals we hadden afgesproken doen we dingen op hun manier’, zei Johnis. ‘Als de Horde ...’

Plotseling stapte een van de Horde uit een wagentje en liep naar een grote groene vuilnisbak. Voor het eerst zag Silvie een van de bewoners van het Verleden van zo dichtbij dat ze details kon onderscheiden.

Page 11

Lang goudblond haar. Blauwe broek die strak om het lichaam van de jonge vrouw sloot. Roze hemd. Witte mocassins. Silvie knipperde met haar ogen toen ze het gezicht en de armen van de vrouw zag.

Er was geen spoor van de schilferziekte op haar huid, wat betekende dat deze bewoner van het Verleden geen Horde was.

‘Ze is niet ziek’, fluisterde Johnis.

Ze zagen haar iets weggooien, in een bruin wagentje stappen en snel bij het voedingsstation vandaan rijden. Naar de stad.

‘Het is geen Hordestad!’ zei Johnis, die zichzelf zo ver overeind duwde dat iedereen die omhooggekeken zou hebben, hem duidelijk op de heuvel had zien staan.

Silvie greep hem bij de schouder en trok hem omlaag. ‘Dat zegt niets. Het kunnen voorgangers van de Horde zijn die net zo slecht zijn. Of een ander type Horde. Misschien zit de ziekte bij hen wel onder de huid.’

‘Dat is waar. Doordat ze dezelfde huid hebben als wij, is het voor ons gemakkelijker om in de massa op te gaan. We moeten zo’n wagentje zien te krijgen!’

‘Ons gevechtstenuue valt te veel op.’

‘Dan trekken we dat uit!’ Johnis keek haar met stralende ogen aan. ‘Jij kunt hier wachten en mij dekken. Als het me niet lukt, proberen we het op

een andere manier.'

'Wat is jouw manier?'

Hij zweeg even en sprong overeind. 'Dek me.'

2

Silvie rende naast Johnis de heuvel af, recht naar het voedingsstation, zich er bij elke stap van bewust dat ze ontzettend gespannen was. Ze was nu banger dan toen ze voor Teeleh had gestaan.

Johnis holde verder alsof hij hier al tientallen keren was geweest.

‘Gaaf het, Johnis?’ fluisterde ze.

Hij draaide zich niet om en gaf geen antwoord. Als ze last hadden van iets in de lucht, zouden ze het allebei voelen. Zo eenvoudig was het.

‘Johnis, weet je zeker dat dit de beste oplossing is?’

Hij draaide zich om en ze zag dat zijn gezicht bleek was, niet door het afnemende licht, maar doordat het bloed eruit was weggetrokken. ‘Het gaat wel’, zei hij met trillende stem.

Het was voor haar een schrale troost dat ze allebei radeloos waren.

Hij vertraagde het tempo tot lopen, trok zijn tuniek recht en liep in de richting van de stallen. Het bord met TEXON ging knipperend aan en lichtte rood, wit en zwart op. Silvie hapte naar adem en bleef staan. Was het een waarschuwing?

Ze hurkte automatisch neer. ‘We zijn gezien!’

Johnis bleef staan, keek naar het bord en ploeterde voort.

Silvie haastte zich om hem in te halen. Ze pakte hem bij de elleboog, want ze wilde dicht bij hem zijn. Zijn vertoon van moed bood hem misschien troost, maar zij zag het niet meer zitten. Er stroomde ijs door haar aderen, zodat ze het koud kreeg in het hete woestijnbriesje.

Toen waren ze bij het gebouw. Onder hun voeten waren platte grijze rotsen en voor hen was een volmaakt gladde, glazen wand. Ze konden goed zien wat er in het verlichte gebouw gebeurde, waar een bediende te midden van honderden felgekleurde dozen, tubes en tassen naar hen keek.

Vlak achter de ingang lag een stapel kranten. *The Las Vegas Herald*. 7 juni 2033. De kopstekst ‘DROOGTE’ was in grote letters gedrukt.

Johnis en Silvie stonden als aan de grond genageld van verbazing over zo’n volmaakte omgeving. De perfect vierkante en ronde vorm van alles